

в засобах масової інформації і надходження відомостей з різних джерел є підставою для формування первісних структур конкретного уявлення про образ жінки. Хоча образ жінки як система уявлень та очікувань стосовно представниць жіночої статі, є відносно динамічним, проте можна виявити те загальне та специфічне, наявне в усіх образах, оскільки на формування змісту образу жінки визначальний вплив мають такі відносно сталі фактори, як психічний склад нації, менталітет, національна свідомість та самосвідомість, національний характер. Вище перераховані фактори формують особистий досвід суб'єкта, його систему знань, переконань, цінностей, через призму яких в суб'єкта формується уявлення про той чи інший об'єкт чи суб'єкт, зокрема уявлення про представниць жіночої статі, тобто образ жінки.

Професійна діяльність міліціонера має наступні особливості: високий рівень емоційності праці, державний характер та правове регулювання всієї професійної діяльності, наявність повноважень персоналу та підвищений рівень небезпеки при виконанні службових обов'язків. Специфіка діяльності чоловіків, що працюють в органах внутрішніх справ, здійснює певний вплив на їх особистість, сприйняття ними певних соціальних явищ, в тому числі і сприйняття ними образу жінки. Отже, специфіка правоохоронної діяльності здійснює великий вплив на сприйняття образу жінки чоловіками, які працюють в органах внутрішніх справ. У залежності від того, наскільки вираженими є компоненти особистості працівників міліції чоловічої статі, залежить зміст образу жінки для нього: набір її характерних рис та емоційне ставлення суб'єкта до жінки.

*Панасенко Я.
НТУ «ХПІ»*

РОЛЬ МЕТАФИЗИЧЕСКИХ ВОПРОСОВ В ЖИЗНИ ЧЕЛОВЕКА

Какова роль метафизики в жизни человека? Это и философский, и риторический вопрос одновременно. Метафизика – раздел философии, занимающийся исследованиями первоначальной природы реальности, мира и бытия как такового. Термин «Метафизика» впервые введен Андроником Родосским, систематизатором работ Аристотеля, объединившим под этим названием все его труды, выходящие за рамки естественно-научных сочинений античного мыслителя. Андроник решил, что вопросы, связанные с познанием природы, менее важны, чем вопросы о душе, справедливости, о знании как реализации добродели человека. Поэтому все работы, в которых поднимались такие сложные вопросы, он собрал в особое пространство – пространство метафизики. За метафизикой также закрепился статус стержня, центра философии на всём протяжении истории со времен античности до наших дней. Для многих философов она является синонимом философии в целом. На протяжении истории философии Метафизика либо отвергалась как ложное учение, выходящее за рамки опыта, либо возвеличивалась как высшее достижение человеческого разума.

Тем не менее, мы во всех областях знания – в познании человека, истории, природы – сталкиваемся с метафизическими проблемами. Там, где человеческий разум упирается в то, что ему недоступно, он прямо или косвенно вынужден обратиться к метафизике. Метафизические вопросы разбросаны по всем областям, они везде образуют основу тех или иных направлений философии. К основным метафизическим вопросам относят: 1. Что есть причина причин? 2. Что есть «непосредственное», «наличное»? 3. Кто или что вообще ставит эти вопросы (почему эти вопросы вообще существуют)?

Так Фома Аквинский и другие средневековые европейские философы обращаются с метафизикой, как с чем-то законченным, созревшим, имеющим фиксированное, раз и навсегда заданное значение (заданное Аристотелем, в частности), и нуждающимся только в должном разъяснении, аргументации и последовательном применении. В эпоху Просвещения тема Метафизики никуда не исчезла. К ней часто обращался И. Кант. Он критиковал предшествующую ему Метафизику за ее умозрительность, за то, что она имела дело с содержательно ограниченными сферами и в то же время не знала правильного пути познания этих сфер. Он считал, что старая метафизика только постулировала Бога, бессмертие души, целостность мира, наивно «полагая», что их можно постичь так же, как постигаются предметы реальной действительности. Кант полагал, что Метафизика возможна как систематическое знание, но сам он ограничился лишь анализом тех противоречий, в которые впадает мысль, пытаясь разрешить основные метафизические проблемы. Любая метафизика говорит о совершенно другом, чем физический, миропорядке, о порядке «вещей-в-себе», где теряют свое значение все законы этого мира, мира явлений. Шопенгауэр считал, что есть некая, всегда актуальная метафизическая потребность человека, что физика, т. е. попытка естественного изучения явлений, всегда упирается в метафизику, как бы презрительно первая ни «относилась» ко второй. Любые действующие причины основываются на чем-то совершенно необъяснимом – на первоначальных свойствах предметов и обнаруживающихся в них силах природы. Существуют и другие подходы к пониманию метафизики. Например, Метафизика, по мнению Ницше, положила начало ложному удвоению мира, его делению на мир истинный и мир ложный, мир сверхчувственный и мир чувствительный. Отсюда и возникает сравнения Бога с онтологией и моралью.

Христианство утверждает, что метафизические представления являются результатом божественного (мистического) Откровения, данного избранным святым людям и позже зафиксированного в священных книгах, и так называемого априорного «религиозного чувства» большинства людей, которое имеет психологическую природу и не поддается объективному контролю. Именно поэтому в религиозной традиции ответы на метафизические вопросы не требуют экспериментального подтверждения. В буддизме нет чёткой метафизики. От ответов на метафизические вопросы Будда систематически уклонялся, давал разные ответы в зависимости от ситуации (есть притча –

трудно сказать, насколько достоверная – где на вопрос о существовании высшего Божества Будда даёт три разных ответа: положительный – «борцу с мракобесием», отрицательный – «верующему фанатику», и «не знаю» – своему ученику). Постигание метафизики, знания об устройстве мира предлагалось обрести опытным путём в результате личного просветления. Выводы. Хотя метафизика часто критиковалась, но она все равно остается важным разделом философии и важным методом познания. Даже Кант, утверждая, что метафизика не может существовать как априорный метод познания, говорил, что мы все равно всегда сталкиваемся с метафизическими вопросами и должны искать ответы на них. Стоит отметить, что метафизика также важна для науки, так как при изучении глубины, первоосновы процессов мы сталкиваемся с метафизическими вопросами. Лучшим доказательством того, что метафизика действительно приносит пользу человечеству, является тот факт, что метафизика существует уже более 2500 лет.

*Самедова Е.
НТУ «ХПИ»*

МАТЕРІАЛЬНІСТЬ ДУМОК – МІФ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ

Людина є смертний бог, який сам творить власне життя, не стільки вчинками, скільки думками. Гермес Трисмегіст

Кожному з нас хоча б раз у житті доводилося чути про те, що думка матеріальна. Це древній постулат, який стверджує, що все, що з нами відбувається - і добре, і погане, є результатом наших помислів. Даний постулат присутній у езотеричних навчаннях, у навчаннях східних мудреців, а останнім часом широко використовується психологами та філософами. Кожна людина володіє певною силою та енергією. Саме їх вона вкладає до своєї праці та діяльності. Вчені з усього світу вже давно цікавляться темою енергії думки. Управління думками настільки важлива тема, що вона хвилює не тільки вчених, але вже дійшла і до розуміння звичайних людей. Чи вірите ви у матеріальність думки? Чи можливо тільки силою думки змінити своє життя? Я доведу, що наші думки – матеріальні і в цьому житті можливо все відтворити. Все, про що ми розмірковуємо має можливість одного разу здійснитись. І лише від вас залежить, як обернеться ваша доля в майбутньому. Зрозуміти цей факт легко на одному з прикладів. Чому, даючи приймати один і той же лікувальний препарат двом цілком різним людям, один з них неодмінно одужує, а для іншого процес лікування проходить триваліше? Звичайно, одужання залежить від багатьох факторів. Але велике значення має віра. Кожна людина має певний ступінь самонавіювання. Одні наполегливо говорять собі, що все буде добре, що вони впораються з труднощами. Отже, їх думки завжди несуть позитивний відтінок. І, як це не дивно, реальність навколо них змінюється у ліпший бік. У інших голови постійно зайняті негативними думками, вони вічно міркують про свої проблеми, про способи їх вирішення. У результаті, проблеми не тільки не вирішуються, а й нікуди не зникають. З цього слідує, що термін